

Tex Avery, entre el conill i el lleó

Miquel Seguí Morey

Federic "Tex" Bean Avery va néixer a Texas el 26 de febrer de 1908. Amb 20 anys, començà a aprendre l'ofici d'animador de la mà de Walter Lantz, aleshores director del departament d'animació de la Universal i que és recordat, sobretot, pel personatge d'El Pájaro Loco.

L'any 1935, ja per compte de la Warner, i juntament amb altres animadors de la casa, formaren el mític Termite Terrace, grup que, per primera vega-

da, faria tremolar l'hegemonia Disney amb la creació de tota una família de personatges i un estil que es distingirien per una successió de gags a una velocitat d'autèntic vertigen per a l'època i uns caràcters i guions en què no hi hauria lloc pel sentimentalisme ni la cursileria. El més famós seria, sense cap dubte, Bugs Bunny. Els seus companys, El Pato Lucas (Duffy Duck), Elmer Gruñón, Porky i tots els altres no es quedarien gaire enrere.

Es tractava d'una banda d'autèntics neurastènics d'aparença animal (exceptuant el bo d'Elmer) que, ben al contrari de l'estil infantiloides i amb moralina de la factoria Disney, preferien la velocitat, la bogeria, les transformacions impossibles i la insòlencia (fins i tot interrompien els crèdits per dirigir-se al públic o als seus creadors).

Sense cap dubte, el caràcter d'aquests personatges i les seves relacions, no només anaven adreçats a un públic més adult que la majoria de produccions en dibuixos animats, tot i que els seus guions magistrals (obra sobretot de Chuck Jones, Fritz Freileng i Bob MacKimson) permetien les dobles lectures subtils i podien ser vistos pels infants sense problemes, sinó que en films de només sis minuts (Avery i la Warner realitzaren dues sèries d'animació, que tots coneixem bé per ser ben habituals de la televisió: les "Merrie Melodies", en color, i "Looney Tunes", en blanc i negre) reflectien, millor que ningú fins aleshores, i d'una manera ben irònica, la nova realitat d'un món industrialitzat en què era més fàcil trobar-se amb la venjança, l'odi, la violència i la rancúnia que no amb els contes de fades que dominaven les pantalles. En ...

“El Pato Lucas (*Duffy Duck*), *Elmer Gruñón*, *Porky* i tots els altres eren d'una banda d'autèntics neurastènics d'aparença animal (exceptuant el bo d'Elmer) que, ben al contrari de l'estil infantiloide i amb moralina de la factoria Disney, preferien la velocitat, la bogeria, les transformacions impossibles i la insòlencia...”

...

nombroses ocasions es feien referències insolents a personatges públics i de la política mundial, i tenien, tot i el seu caràcter comercial, un regust que avui en diríem *underground* que ha influït en moltíssims creadors de les generacions posteriors.

El debut de Bugs Bunny va ser espectacular i deixà bocabadat el públic de l'època. Fou al film *A Wild Hare* i l'Elmer, que buscava conills per caçar-los, era martiritzat (amb una crueltat inusitada) pel que seria el més famós de tots... Poc a poc anirien incorporant-se la resta de personatges creats pel propi Avery i, fins i tot, els que no ho foren heretaren el seu estil, en gran mesura. Es pot dir que tota la producció animada de la Warner, fins arribar a l'*Space Jam* dels anys 90, porta l'inconfusible segell de Tex Avery. Com a curiositat, diguem que Bugs Bunny parlava amb un accent novaiorquès de Brooklyn, en oposició de la resta de personatges Warner, que solen tenir accents del Sud, i que, qui li atorgà la seva veu, fou Mel Blanc, qui no només posà la veu d'altres personatges Warner sinó també d'altres productores. Ell era la veu de Pablo Màrmol.

L'any 1942 Avery deixà la Warner, després d'haver-li deixat una veta inesgotable amb els seus personatges, i entrà a treballar per a la Metro. Allà es feu càrrec de Tom i Jerry, que havien estat creats per Hanna i Barbera, i que guanyaren en sadisme i violència amb l'aportació d'Avery. I poc després creà una nova família, en el si de la Metro, de personatges potser no tan coneguts a Europa, però que avantatjarien a tot el que s'havia fet en violència i sensualitat. I és que és a propòsit dels personatges que destaca la increïble originalitat de Tex Avery. Ja des dels primers temps, tant al còmic com a l'animació, els estudis i les editorials sempre van cercar la creació de personatges amb prou força per tal de pretextar una sèrie indefinida. Això ja passà amb, per exem-

ple, el gat Felix, Krazy Kat o el propi Mickey Mouse, i Avery, com ja hem comentat, demostrà de sobres la capacitat de crear personatges universals i immortals a la Warner. Però a la Metro, on comptà, sembla ser, amb una llibertat gairebé absoluta que no va disposar a la Warner (i que fou la causa principal del seu adéu a Bugs Bunny i companyia) va aportar una revolució al concepte dels personatges de dibuixos animats. Screw Squirrel és potser el primer cas d'un personatge amb un futur prometedor que (després d'haver protagonitzat tan sols cinc *cartoons*) és assassinat pel seu autor. De fet aquesta mort és el punt de partida de *Lonsome Lenni* (1946).

Tampoc és estrany veure com els seus personatges van mutant de manera deliberada a cada un dels films, o com d'altres ben susceptibles d'erigir-se en estrelles apareixen un sol cop. A *Blitz Wolf* (1942) fa una revisió del conte d'*Els tres porquets* que és un al·legat antinazi. Aquí apareixerà per primera vegada el personatge del Llop, un fracassat nat que serà una constant a la filmografia averyniana de la MGM. *Dumb-hounded* serà la primera aparició de Droppy, l'etern antagonista del Llop, qui en aquest cas es un pròfug de Sing Sing. Del mateix any, i molt remarcable, és *Red Hot Riding Hood*, paròdia de la Caputxeta Vermella en què l'àvia es una nimfòmana i el Llop acaba per suïcidar-se, per a escàndol dels crítics iensors de l'època.

Punt i a part mereixen les dones. Transpirant sensualitat, prototípiques del glamur hollywoodenc, el seu paper serà sempre, també, ben típic: Víctimes del segrest i l'extorsió per part del *dolent de la pel·lícula*, objectes sexuals sense, en la majoria dels casos, un caràcter propi personal.

L'any 1952 Tex Avery deixa la Metro per a retornar-hi el 1953, però les produccions d'ençà d'aquesta data no assoliran la qualitat de les seves edats d'or, tant a la Warner com a la mateixa Metro. Aquí els estudis d'animació seran tancats l'any 1957; Avery hi haurà realitzat l'escarrufadora xifra de seixanta-cinc films.

Tex Avery morí l'any 1980, no sense abans haver escrit, en lletres d'or, una de les més importants, entranyables i també descarades i revolucionàries pàgines del cinema d'animació. ■